

understøtte kulturen og kunsten hele vejen igennem, fra, havde jeg nær sagt, fødsel til grav.

Vi kender alle sammen historien, i hvert fald de af os, der deltog i Kulturudvalgets rejse til Spanien, til Baskerlandet, til Bilbao, for at se, hvordan et kulturelt fyrtårn kan være med til at ændre en bys karakter og være med til at give den nyt liv.

Derfor er jeg også enig i det, som Venstres ordfører startede med at sige, at der er en lang række kommuner, som har set værdien i at have også lokale fyrtårne, fordi det kan være med til at tiltrække nye borgere, det kan være med til at skabe en øget kreativitet, og det er altid gavnligt for en kommune.

Nu er det jo bare sådan, at en kommune, også de nye, store kommuner, er underlagt visse restriktioner, nogle økonomiske rammer, som sætter nogle begrænsninger. Derfor er det sådan, når man diskuterer lovforslaget her, at så spiller økonomien altså en ret afgørende rolle. Jeg skal vende tilbage til det med et par eksempler.

Men det, der er mit egentlige ærinde her indledningsvis, er at sige, at selv om regeringen og Dansk Folkeparti nu foreslår, at man fjerner regionernes rolle i kulturpolitikken, og selv om man ønsker at lægge mere ud til de lokale områder, så vil jeg godt understrege, at for SF er det altså altafgørende at sige, at der er et nationalt ansvar for, hvordan kunstens og kulturens betingelser udvikler sig i samfundet.

Det er ikke ligeegyldigt. Det er ikke en kommunal opgave alene at sige, hvor meget eller hvor lidt man vil gøre ved en musikskole, for vi har et nationalt ansvar for, at børn får kreative evner. Det er ikke ligeegyldigt, hvordan teatrene udvikler sig rundt omkring i landet, for vi har et nationalt ansvar for, at der er nogle ordentlige rammebetingelser hele landet rundt.

Derfor er det nationale ansvar vigtigt, og jeg er fuldstændig enig med Socialdemokratiets ordfører i, at regionerne nødvendigvis må spille en koordinerende og idéudviklende rolle også i at sikre, at vi får et sammenhængende og godt kunst- og kulturbillede i samfundet.

En af de ting, som står hen i det uvisse, er økonomien, specielt økonomien efter overgangsordningerne. Hvis vi tager eksemplet med musikskolerne, som jo nu bliver lovfæstet – og jeg synes, det er fint, at man ude i kommunerne får musikskoler – så er det jo sådan, at hvis ikke der stilles økonomi til rådighed, så vil man jo komme i en situation, hvor det går ud over kvaliteten.

Der er faktisk et eksempel, som har været nævnt i den nordfynske presse, i forbindelse med den kommunesammenlægning, der finder sted, Otterup, Søndersø og Bogense, hvor de to af de tre kommuner har musikskoler. I den nye storkommune skal der selvfølgelig være musikskoler, det er der også, man opfylder lovens betingelser, for der eksisterer to. Men der følger ikke midler med til at sikre, at man kan få udviklet musikskolerne i den nye storkommune. Hvad er resultatet? Ja, det er, at kommunen har sagt; at hvis ikke der følger penge med, så kommer der ikke flere, og det betyder, at kvaliteten af den undervisning, der kan tilbydes i den nye kommune, bliver tilsvarende ringere.

Derfor er det da altafgørende, at vi som lovgivere siger, at vi ikke vil have, at man skal sjakre med kvaliteten af musikskolerne. Derfor skal der være nogle nationale minimumskrav, som gør, at vi har garanti for, at vi ikke bare siger, at kommunerne er lovpligtige til at have musikskoler, men at vi også nationalt ved, at der er et minimum af kvalitetskrav, der bliver opfyldt.

Det er en af de ting, som vi lægger meget vægt på at vi får med ind i de videre forhandlinger, som jeg forestiller mig at ministeren indkalder til, ud fra det princip, som har været gældende på kulturområdet altid, at selv om vi kan være uenige om nok så meget, så forsøger vi at finde frem til nogle retningslinjer.

Jeg vil også godt sige, at der er et emne mere, jeg godt vil tage op. Det er armslængdeprincippet. Det er jo sådan, at jeg ved, at kulturministeren ikke bryder sig om, at vi andre går ud og siger, at denne regerings inderste ønske er at fjerne armslængdeprincippet. Så siger ministeren: Det passer jo ikke, for se i kunstloven, der har vi jo armslængdeprincippet.

Ja, det har vi. Men det er da ikke ministerens skyld eller regeringens skyld eller Dansk Folkepartis skyld. Det er jo oppositionens skyld. Man pressede jo regeringen ved at sige, at skal der være et forlig, så skal armslængdeprincippet opretholdes, for det er det altafgørende for at have en fri og uafhængig kunst- og kulturpolitik.

Hvad ser man så, når man læser lovforslagene igennem? Ja, så kan man se, at der i teaterloven står, at en forudsætning vil være, at kulturministeren udpeger institutionernes bestyrelse. Vupti! Så har ministeren igen udtrykt sit inderste ønske. Det er ministerstyring.

Kl. 12.00

Jamen hvis man har ønske om et armslængdeprincippet, så fremgår det da af ens lovforslag, så